

Arrest

nr. 163 860 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 augustus 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELE en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner in een duurzame relatie met een Belgische vrouw.

Op 4 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, zij werden gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 augustus 2015 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.02.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Drie loonfiches VZW Familiehulp, periode januari - maart 2015*
- *Uittreksel KBC-spaarrekening dd. 20.04.2015*

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks gemiddeld inkomen heeft van €920,31. Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1500 bedraagt voor een koppel, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier onder ligt, en rekening houdend met de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verder legt betrokkene zelf ook nog een arbeidsovereenkomst voor van T-Interim. Er kan met dit document geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

(Arrêt n° 230955 Conseil d'Etat du 23.04.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 lid 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst in de dienen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 10 van de Richtlijn 2014/38/EG van 29 april 2014, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 42, §1, lid 2 Vw stelt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

Kortom, indien verweerder oordeelt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de Belgische partner lager ligt dan het referentiebedrag van 120% van het leefloonbedrag, dringt zich een behoefteanalyse op.

Zo oordeelde het Hof van Justitie in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 n.a.v. een afwijzing van gezinshereniging door de Nederlandse overheid omwille van financiële middelen die lager lagen dan vereist door de Nederlandse wet:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomstenvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”
(HvJ C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010, blz. I-01839)

Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het “criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen” alvast onverbloemd: *“zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.”* (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine).

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.”

(RvS nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)

Dit behoefteonderzoek is verplicht voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid Vw.

In casu is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd (waarbij verweerder alsdan immers zou hebben vastgesteld dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet ten laste vallen van de openbare overheden/sociale zekerheid en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden) !

De loutere verwijzing naar “de armoedegrens van € 1.500” met vervolgens de zinsnede “blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen” kan onmogelijk volstaan als effectief behoefteonderzoek.

Concreet beperkt verweerder zich tot de vaststelling dat de Belgische partner slechts een gemiddeld maandinkomen heeft van 920,31 EUR, terwijl verweerder poneert met de inkomsten van verzoeker geen rekening te kunnen houden (quod non – zie infra), waarna zij dit spiegelt aan de “armoederisicogrens van 1.500 EUR” om tot de automatische conclusie te komen dat “uit behoefteanalyse blijkt dat dit bedrag veel te laag ligt”

Zulks is niet correct, zulks is geen werkelijke behoefteanalyse op grond van concrete en werkelijke individuele informatie van het dossier in casu !

Naar analogie:

“De argumentatie van de verwerende partij dat wel degelijk een behoefteanalyse werd gemaakt, waarmee zij doelt op de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het feit dat de referentiepersoon de armoedegrens niet of amper bereikt en naar het feit dat de huurprijs 590 euro bedraagt, volstaat niet, om aannemelijk te maken dat een behoefte-analyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in de voormelde bepaling.

De verwerende partij heeft dan wel één element uit het administratief dossier aangegrepen om haar betoog aangaande de armoedegrens te ondersteunen, zijnde de verwijzing naar de huurprijs, maar hieruit blijkt niet dat zij is overgegaan tot een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet. Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.”

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014, T.Vreemd. 2014, p. 411-412)

Eenvoudigweg poneren dat een behoefteonderzoek werd uitgevoerd is nog steeds niet gelijk aan het effectief voeren van een behoefteonderzoek. Uit de motivatie van de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat effectief een concreet behoefteonderzoek werd uitgevoerd in casu, wel in tegendeel.

Indien verweerder immers een concreet en individueel onderzoek zou hebben uitgevoerd in het kader van haar behoefteanalyse (zoals het haar overeenkomstig de wet dwingend opgedragen is), zou verweerder vaststellen dat mevrouw T(...) V(...) enkel nog werkt om zich dagelijks nuttig bezig te houden, terwijl zij als enig kind/erfgenaam van haar ouders dewelke samen met mevrouw T(...) een leven lang een zelfstandige groothandel bloemisterij (...) hebben uitgebaat tot in 2012, waardoor zij financieel volkomen zelfstandig en zelfbedruipend is. Mevrouw T(...) (en haar partner/verzoeker) hebben zelfs dit maandelijks inkomen uit deeltijds arbeid niet nodig om te leven/rond te komen zonder ten laste te vallen van de sociale zekerheid, terwijl zij talloze spaarrekeningen en beleggingsrekeningen hebben waarop zij voldoende kapitaal bijeen spaarde.

Zulks mag o.a. ook blijken uit het feit dat mevrouw T(...) eigenaar is van de gezinswoning gelegen te (...), terwijl de woning reeds volkomen afbetaald is (stuk 7). Er is m.a.w. geen enkele maandelijks huurlast of hypothecaire lening lopend.

Zulks mag o.a. tevens blijken uit de attesten van het OCMW (...) alsook het OCMW (...) (stuk 8a en 8b) (van 2011 tot 2014 woonde verzoeker te (...), sinds 2015 te (...)) ter bevestiging dat verzoeker geen enkele steunverlening verkrijgt van deze OCMW's en m.a.w. per definitie niet ten laste is van de Belgische Sociale zekerheid (wat net dient na te worden gegaan via het behoefteonderzoek van art. 42 Vw: “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”) !

Bij het behoefteonderzoek dien verweerder bovendien ook expliciet rekening te houden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de burger van de Unie, wat in casu aldus zowel het inkomen van verzoeker zelf als de rooskleurige financiële situatie van de schoonouders van verzoeker uitmaken (waarbij verzoekers partner enig kind en aldus enige erfgename is van haar gefortuneerde gepensioneerde ouders).

Verweerder kan op dit punt niet rechtsgeldig voorhouden dat met de inkomsten van verzoeker geen enkele rekening kan worden gehouden, gezien de te controleren inkomsten deze van de Belg zijn (stuk 1). Het is correct dat primair de inkomsten van de Belgische partner worden gecontroleerd in het licht van het 'referentiebedrag' van 120% van het leefloonbedrag. Indien echter niet aan dit bedrag wordt gekomen, dient vervolgens wel degelijk overeenkomstig art. 42 Vw. een behoefteonderzoek te worden gevoerd, "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". Het is duidelijk dat verzoeker een wettelijk samenwonend familielid van de burger van de Unie uitmaakt, zodat minstens in dit navolgend behoefteonderzoek wél degelijk mede rekening dient te worden gehouden met diens eigen inkomsten. Deze inkomsten van verzoeker zelf zullen immers mede bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin I(...)-T(...), wettelijk samenwonend te (...). Verweerder schendt dan ook art. 42 Vw. en het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat met de eigen inkomsten van verzoeker in casu geen enkele rekening kan worden gehouden.

Alles samen beschouwd is het duidelijk dat verweerder manifest onzorgvuldig heeft geoordeeld, geen enkele werkelijke concrete rekening houdend met "de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Sociale Zekerheid.

Verweerder kan/mag zich niet beperken tot blote beweringen of foute veronderstellingen (i.c. enkel en alleenlijk rekening houdend met een maandinkomen van mevrouw T(...) t.b.v. 920 EUR en dit louter stellende t.a.v. een "armoederisicogrens van 1.500 EUR" om dit vervolgens voor te stellen als zou een behoefteanalyse hebben plaatsgevonden).

"Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform art. 42, §, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij verwerende partij ligt.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet."

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014, T.Vreemd. 2014, p. 411-412)

Of nog:

"Uit voormeld motief opgenomen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet in concreto heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemmt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in art. 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van betrokkene. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als minimumnorm waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. Er dient te worden

opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

(...)

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden.”

(RvV nr. 142.245 van 30 maart 2015 – stuk 10)

Deze bovenstaande conclusies dienen in casu evenzoveel te worden gemaakt, zodat in huidig dossier tevens een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet, de materiële motivatieplicht én het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die op de thans bestreden verblijfsbeslissing van toepassing zijn.

In casu vergt het onderzoek aangaande de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dus tevens een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en moeten tevens de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw worden genomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

[...]”

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde geen deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitelijke gegevens, heeft doorgevoerd in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat een loutere verwijzing naar de armoederisicogrens van 1500 euro onmogelijk kan volstaan als effectief behoefteonderzoek. Hij voegt er aan toe dat een correct en individueel onderzoek tot de vaststelling had geleid dat zijn partner haar beroepsinkomen zelfs niet nodig heeft om rond te komen zonder ten laste te vallen van de sociale zekerheid, zij heeft immers talloze spaarrekeningen en beleggingsrekeningen en de woning waarin zij samen wonen is reeds volledig afbetaald zodat er geen maandelijkse huur- of leningskosten zijn. Volgens de verzoeker moet bij het behoefteonderzoek tevens rekening worden gehouden met zijn eigen inkomsten omdat dit mede het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. De verzoeker besluit uit dit alles dat de verweerder manifest onzorgvuldig is geweest en dat geenszins *in concreto* rekening werd gehouden met *“de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* inzake de noodzakelijke bestaansmiddelen zonder ten laste te vallen van de sociale zekerheid.

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden akte wordt aangegeven dat de armoederisicogrens voor een koppel 1500 euro bedraagt en dat het in aanmerking genomen inkomen van de Belgische referentiepersoon (*in casu* een maandelijks recurrent inkomen van 920,31 euro) voor haar alleen al hieronder ligt. De gemachtigde stelt verder dat dit inkomen van de referentiepersoon *“rekening houdend met de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven”* veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel de Belgische referentiepersoon en de verzoeker te garanderen, zodat zij beiden het risico lopen om ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Hetgeen aldus in de bestreden beslissing wordt naar voor geschoven als een *“behoefteanalyse”*, kan niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat ter zake geen enkele concrete beoordeling voorligt waarbij, *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* wordt bepaald *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde beperkt zich tot geheel abstracte noties en vage termen, met name *“de kosten van het dagelijkse leven”* en *“de gezinssamenstelling”*, zonder dat uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier op enige wijze kan blijken welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor de betrokkenen dan wel zouden bedragen. Nog minder worden enige concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker en zijn partner, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand. Waar de verzoeker stelt dat bij het behoefteonderzoek tevens rekening moet worden gehouden met zijn eigen inkomsten, merkt de Raad op dat uit het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt *“en van zijn familieleden”* dient te bepalen welke bestaansmiddelen *“zij”* nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, inderdaad voortvloeit dat de bestaansmiddelen die bij het behoefteonderzoek kunnen worden betrokken niet noodzakelijk enkel deze zijn die de referentiepersoon zelf genereert. Indien dit het geval zou zijn, dan had de wetgever voor een ander woordgebruik geopteerd en had hij bepaald – *quod non* – dat de minister of zijn gemachtigde dient te bepalen welke bestaansmiddelen *“de referentiepersoon”* of *“de burger van de Unie die vervoegd wordt”* nodig heeft om in de behoeften van

het gezin te voorzien. Een dergelijke zienswijze ligt overigens ook in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“73. Uit artikel 7, leden 1, onder b), en 2, van richtlijn 2004/38 volgt dat de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, van een burger van de Unie die verblijft op het grondgebied van een andere lidstaat zonder er als werknemer of zelfstandige werkzaam te zijn, het recht hebben die burger te begeleiden of zich bij hem voegen, mits hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen en een volledige ziektekostenverzekering in de gastlidstaat beschikt (arrest Ibrahim en Secretary of State for the Home Department, C- 310/08, EU:C:2010:80, punt 28).

74. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het begrip „beschikken” over voldoende bestaansmiddelen in die bepaling aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat die bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie arrest Alokpa en Moudoulou, C- 86/12, EU:C:2013:645, punt 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 16 juli 2015, Singh C-218/14).

Een al te restrictieve lezing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet - bepaling die eenvormig en eenduidig is en op gelijke voet slaat op familieleden van een Belg zowel als op familieleden van een Unieburger zodat zij uniform moet worden uitgelegd – zou dan ook niet stroken met het hogere Unierecht die met het voornoemde artikel in de Belgische wet werd geïmplementeerd.

Wat er ook van zij, los van de vraag of de inkomsten van de verzoeker als partner van een Belg in aanmerking moeten genomen bij het behoefteonderzoek of niet, in elk geval is het manifest onjuist en kennelijk onredelijk van de gemachtigde om zonder verdere toelichting in het algemeen te stellen dat de verzoeker eveneens van de inkomsten van zijn Belgische partner moet kunnen leven, terwijl niettemin in dezelfde bestreden akte melding wordt gemaakt van het feit dat de verzoeker zelf is tewerkgesteld via T-interim. Er valt op geen enkele manier in te zien waarom de verzoeker zijn eigen inkomsten niet zou kunnen aanwenden om voor zichzelf in zijn levensonderhoud te voorzien.

De gehele overweging *“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1500 bedraagt voor een koppel, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier onder ligt, en rekening houdend met de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”* komt over als een loutere stijlformule nu hieraan geen enkel concreet onderzoek ten grondslag ligt.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) duidelijk heeft gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (In dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Waar *in casu* wordt verwezen naar de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 euro bedraagt, wijst de Raad er op dat het bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag van honderdtwintig procent van het leefloon lager ligt dan 1500 euro. De overwegingen aangaande de armoederisicogrens voor een koppel kunnen dan ook in alle gevallen waarbij niet voldaan is aan het genoemde referentiebedrag worden gehanteerd. Een dergelijke toetsing aan een bedrag dat nog hoger ligt dan het bedrag dat wettelijk wordt aanzien als *“toereikende bestaansmiddelen”* die de

gezinshereniging toelaten, is dan ook manifest in strijd met de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zij gaat volledig in tegen de wil van de wetgever, zoals geduid door het Grondwettelijk Hof.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie c.q. Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

De Raad meent dan ook dat een loutere toetsing in abstracto aan een armoederisicogrens die hoger ligt dan het wettelijk referentiebedrag van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet volstaat. Nu de verzoeker inkomsten van zijn partner, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief, kwam het de verweerder toe om de werkelijke behoeften van de verzoeker en zijn partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen. De verzoeker stipt terecht aan dat bij het maken van de behoefteanalyse de gemachtigde onder andere rekening had kunnen houden met het feit dat de gezinswoning volledig is afbetaald zodat er geen huur- noch leningslasten zijn en het feit dat zijn partner ook diverse spaarrekeningen heeft. De elementen die de verzoeker thans heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, die door de Raad als annulatierechter echter niet inhoudelijk kunnen worden beoordeeld nu hij niet geplaatst is om in de plaats van de bevoegde overheid een concrete behoefteanalyse te maken, had hij aan de gemachtigde kunnen voorleggen indien deze zich niet tot een abstracte en onzorgvuldige behoefteanalyse had beperkt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt. De bestreden beslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en de gemachtigde is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, wordt dan ook aangenomen.

Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2. Zoals de verzoeker uiteenzet in zijn tweede middel, impliceert de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat ook het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag verliest.

Uit de bestreden akte blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bijlage 20 is opgenomen, is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Als feitelijke grondslag voor dit bevel wordt aangegeven dat verzoekers legaal verblijf is verstreken.

Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden middels de vernietiging ervan retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald, valt de verzoeker terug in de situatie van een ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). In die situatie kan dan ook niet meer worden vastgesteld dat verzoekers regelmatig verblijf is verstreken. Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE